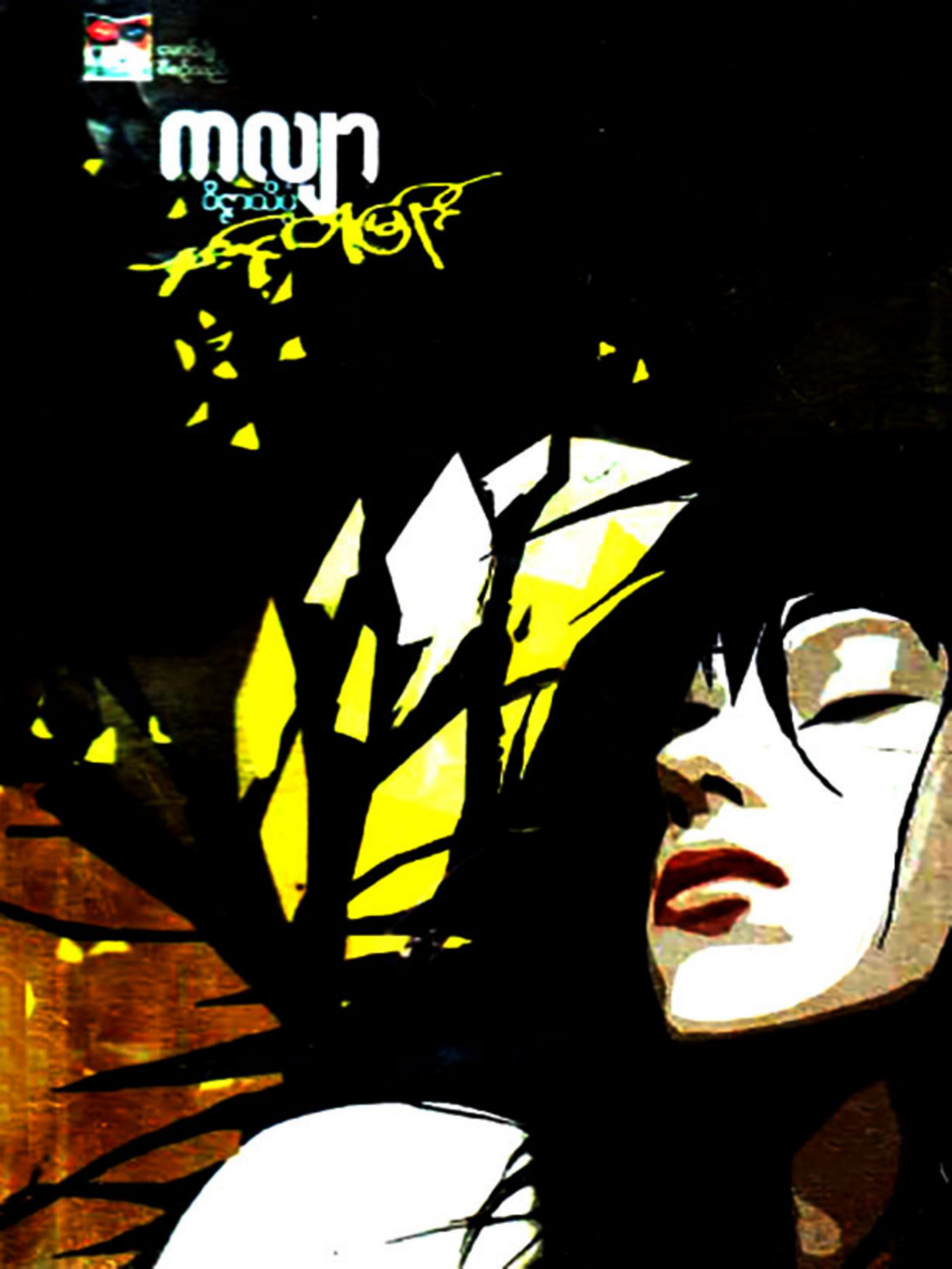
ကလျာ
ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံ

‘ဟေး … မတာ … မတာ မဟုတ်လားဟင်’

ကျွန်မ၏ နောက်နားဆီမှ ကျွန်မ၏ ငယ်နာမည်ကို ခေါ်သံကြားလိုက်ရပါသည် ။ သူ့အသံက တရင်းတနှီးနှင့် ဝမ်းသာလှိုက်လှဲနေဟန်လည်း ရှိပါ၏။ ဒီရန်ကုန်တွင် ကျွန်မ၏ ငယ်နာမည်ကို သိသူရှားပါးလှသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဇာတိမြို့မှ လည်းကောင်း၊ ငယ်ပေါင်းများ စွာထဲမှ လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်ရမည် ဟူသော အသိဖြင့် ကျွန်မနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိလိုက်ပါသည် ။

အသက်လေးဆယ်ခန့်မျှလောက်ရှိမည့် အသားဖြူဖြူ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် ကြံ့လှီသောခန္ဓာဖြင့် ရပ်ကျနေသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရပါသည် ။ ကျွန်မ၏ ရင်းနှီးသူများ ထဲတွင် ဤသို့ သွယ်လျသည့် မျက်နှာနှင့် ထူးခြားသောမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်တစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးကြောင်း သိမှတ်မိပါသော်လည်း ချက်ချင်းဖော်မရပါ။ ရှုပ်ထွေးနေပါသော ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအလယ်တွင် ဖြစ်၍ လည်း ကျွန်မ ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်ရဲပါ၍ ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိစဉ် …

‘မတာရယ် … ကိုယ့်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့ လားကွယ် …’

သူ့လေသံနှင့် သူ့ဟန်ပန်ကို အသေအချာမြင်ရတော့မှ …

‘ဟာ … ကို ကိုတင်အောင်မြင့် ပါလား’

ကျွန်မက လန့်သွားသလို ဆိုလိုက်မိပါသည် ။

‘ကိုယ် မတာနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်ကွယ် …’

'နေဦးနော်'

ကျွန်မက မပြီးပြတ်သေးပါသော ဈေးဝယ်ခြင်းကိစ္စကို ပြီးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်လိုက်ရ ပါသည် ။ ငွေပေးပစ္စည်းယူပြီး ကိုတင်အောင်မြင့် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် တွင် ...

'ဘာတွေဝယ်တာလဲ'

'ဩော် ... သားတို့ ဖို့ ဘီစကစ်နဲ့ ယိုးဒယားသကြားလုံးပါ'

'မတာ အိမ်ထောင်ကျနေပြီကိုး'

သူက ညည်းညူသံလိုလို တမ်းတသံလိုလိုဖြင့် ဆွဲငင်စွာ ပြောလိုက်ပါ၏။ ဒီနောက် ကျွန်မတို့ ထွက်လာကြစဉ် သူကပင်

'မတာ ငယ်ငယ်က စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ခုတော့ စာရေးဆရာမ ဖြစ်နေပြီပဲနော် ... ဒီဈေးမှာ ပဲ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြောပြလို့ သိရတာပါ'

'ဟာ ... ဒီဘွဲ့ထူး တတ်သင့်လှအောင် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဒီမှာ လူ သိပ်ရှုပ်တယ်၊ ဟိုဘက် နား သွားကြရအောင်လေ'

ကိုတင်အောင်မြင့်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မှောင်ခိုကုန်တန်းမှ ထွက်လာကြပြီး အရှေ့ဘက်တန်းနေရာ၏ စကြံတန်းတွင် ရပ်မိကြပါပြီ။ ကိုတင်အောင်မြင့်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မရင် မှာ လှပ်လှပ်ခါ တုန်ယင်လာပါသည် ။ ကိုင်ထားသောမုန့်ထုပ်ကိုပင် မြဲမြံစွာ ဆုပ်မထားပါလျှင် လွတ်ကျသွားမည်ထင်ပါသည် ။ အတိတ်ဟောင်း၏ အကြောင်းရာများကြောင့် ကျွန်မမှာ ဝိုင်းလာသောမျက်ရည်ကို မကျဖြစ်အောင် အားခဲ၍ ထိန်းထားရပါသည် ။

ကိုတင်အောင်မြင့်လည်း ဒီသို့ပင် ရှိပေလိမ့်မည်သာ ... အခြေအနေ

အသက်အရွယ်တွေနှင့် ဈေးလယ်ခေါင်ဖြစ်နေ၍ သာ ရင်မှ ဝေဒနာများကို အားခဲသိမ်းဆည်းထားကြရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တော်တော်နှင့်စကားမပြောဖြစ်နိုင်ကြပါ။

ကိုတင်အောင်မြင့်မှာ အသည်းမာသော ယောက်ျားဖြစ်သည့်ပြင် ရင့်ကျက်ခဲ့သော အတွေ့ အကြုံများကြောင့် သူက ကျွန်မထက်ပို၍ ရင်မှ ဝေဒနာကို သိုသိပ်နိုင်ဟန်ရှိပါသည် ။

'မတာခင်ပွန်းက ဘယ်ကလဲ ဟင်'

'ကိုတင်အောင်မြင့်တို့ သိထားတဲ့ လူပါပဲ'

'သြော် ... ကြားရတာ ကြည်နူးစရာပါပဲ၊ မတာတို့ ဘဝကတော့ ဟိုတုန်းက အင်ယားကန် ဘေးမှာ ထိုင်ခဲ့ကြသလို အေးမြချမ်းမြေ့နေကြဆဲပဲပေါ့ ... နော်'

'မထင်ပါနဲ့ လေ၊ ဟိုတုန်းကနဲ့ တခြားစီပါပဲ။ ကြည်နူးမှုနေရာမှာ ရန်းကန်မှုတွေအစားဝင် လာတပါတယ်။ အိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာရတာ ...'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မတာရယ် ... တို့ များ ထက်တော့ ...'

ကျွန်မစကားကို ဖြတ်ပြောသော ကိုတင်အောင်မြင့်မှာ သူ့စကားသူ မဆက်နိုင်တော့ပါ၊ သူ ဆက်လာလျှင်လည်း ကျွန်မနားမထောင်ရက်တော့ပါ၊ ကိုတင်အောင်မြင့်တို့ နှင့် တွဲခဲ့စဉ်က ကျောင်းသူဘဝမှ အသည်းနှလုံးမျိုးနှင့်သာဆိုပါလျှင် ဒီနေရာတွင် ပင် ကျွန်မ ချုံးပွဲချ၍ ငိုဖြစ်လိမ့် မည်ထင်မိပါသည် ။

ယခုမူ ရင်မှ ဝေဒနာကို မသိမ်းဆည်းနိုင်ပါသော်လည်း ကိုယ်ဟန်မူရာကိုမူ ထိန်းထားနိုင်စွမ်း ရှိလာပါပြီ၊ ကျွန်မကအားခဲ၍ စိတ်ကို တင်း

လိုက်ရင်း ...

‘အိမ်ကိုလာလည်ပါလား ကိုတင်အောင်မြင့်ရယ်၊ အိမ်က အမျိုးသားနဲ့ ပါ ဆုံကြရအောင်ပါ လေ’

‘ဟုတ်တယ်မတာ ဒီမှာ အကြာကြီး စကားပြောလို့ လည်း မကောင်းပါဘူးလေ’

‘ဒါဖြင့် ခုလိုက်ခဲ့ပါလား ... အိမ်မှာ သူရှိနေပါတယ်’

‘မဖြစ်သေးဘူး မတာ ဒီဈေးမှာ ကိုယ်ချိန်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိနေသေးလို့ စီးပွားရေး ကိစ္စပါ၊ ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပါဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခု ရပ်တည်မှုအတွက် ကိုယ် အလုပ်လုပ်ရဦးမယ်ကွယ်’

‘ကိုတင်အောင်မြင့် ဘာအလုပ်လုပ်နေသလဲ၊ ပြီးတော့ ဘယ်မှာ နေလဲ ... ဟင်’

‘သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏနေတယ်၊ အလုပ်က ခုမှ စရမှာ ပါ မတာ’

‘အရင်ကရော’

‘အရင်က ကိုယ်ထောင်ကျနေတယ်လေ’

‘ဟင်’

‘လွတ်လာတာ တစ်လတောင် မပြည့်သေးဘူး’

‘ဟာ ... ဒါတွေ အတာ ဘာမှ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာမှုနဲ့ လဲ ဟင်’

‘လူသတ်မှု’

'ဘုရားရေ ... ဘယ်သူ့ကိုများ သတ်လိုက်တာလဲ၊ တို့ သူငယ်ချင်းမှာ ဒီလောက်ရက်စက်တဲ့ စိတ်မျိုး မရှိဘူးဆိုတာ အတာ သိတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်။ ဘယ်သူ့ကို သတ်လိုက်တာလဲ'

'ဦးလေးကျော် ကို'

'အမလေး မြတ်စွာဘုရား ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲ'

'ပြောရမှာ အရှည်ကြီးပါ မတာ၊ ကိုယ် ထောင်ဆယ်နှစ်ကျခဲ့တယ်။ ကိုယ်နဲ့ မတာတို့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ကြတာလည်း ကြာပြီပဲကွယ် 'ပန်းငုဝါမြိုင်'ရဲ့ ရင်နာစရာ ကြေကွဲစရာ ပုံပြင် တွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲဟာ ပိုပြီးနာကျည်းစရာတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးနေခဲ့ပါတယ် မတာရေ၊ ဒီအကြောင်း တွေကို တရားရုံးမှာ ရော၊ ဘယ်လူသားတစ်ယောက်ကိုမှ ကိုယ်ဖွင့်မပြောပြခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်အသက်နဲ့ အမျှ ထိန်ချန်ထားမယ်လို့ လည်း ကိုယ်စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတာတို့ ကိုယ်တို့ ဟာ စိတ်တစ် ခုနဲ့ လူသုံးယောက်ခွဲထားသလို နေလာခဲ့ကြသူတွေပဲ မဟုတ်လား ... သူငယ်ချင်း'

'ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုတင်အောင်မြင့် သိရှိခံစားခဲ့ရသလောက် ... အတာ လည်း သိသင့်ပါတယ်လေ'

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြမိပါသော်လည်း အတွေးများကမူ ပန်းငုဝါမြိုင်ဆီသို့ မနားမနေ ပြေးလွှားနေကြဆဲပါ။ ကျွန်မကပင် စတင်၍ ...

'ဒါဖြင့် ... အိမ်ကို ဘယ်တော့လာမလဲ ဟင်'

'နက်ဖြန်ပဲလာခဲ့မယ်လေ ... ဘယ်အချိန်လာခဲ့ရမလဲ မတာ ဘယ်အချိန်ရှိမလဲ'

‘ရပါတယ်၊ အမြဲလို အိမ်မှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီနေ့မှ အိမ်သုံးပစ္စည်းနဲ့ ဝယ်စရာလေးရှိလို့ ထွက် လာတာပါ’

‘ဒါဖြင့် ဆယ်နာရီလောက်လာခဲ့မယ်’

‘နည်းနည်းစောပြီးလာပါလား … အတော့ယောက်ျား အလုပ်တိုက် မသွားခင် ဆုံသွားစေချင် လို့ ပါ၊ ပြီးတော့ မနက်စာ အိမ်မှာ ပဲ စားပေ့ါ’

‘နေပါစေ၊ ထမင်းတော့ မစားပါဘူး’

‘ဘယ်ကနေပါစေလဲ အတာကိုယ်တိုင် ချက်ကျွေးပါရစေ၊ အတော့ယောက်ျားကလည်း ကိုတင်အောင်မြင့်နဲ့ ‘သူ့’ အကြောင်းကို အတာပြောလွန်းလို့ အလွတ်ရနေပါပြီ။ သူကလည်း ဝမ်းပမ်းတသာဖိတ်ခေါ်မှာ ပါလေ၊ နက်ဖြန်သာ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ အတာစောင့်နေမယ် ဟုတ်လား … ဒါဖြင့် အတာပြန်မယ်၊ လိပ်စာရေးပေးခဲ့မယ်နော်’

ကျွန်မက လက်ကိုင်အိတ်တွင်းမှ ဖောင်တိန်နှင့် စာရွက်အပိုင်းအစလေးတစ်ခုကို ထုတ်ယူ လိုက်ပြီး ကျွန်မနေထိုင်ရာလိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်ပါသည် ။ သူက ကျွန်မလိပ်စာကို ဖတ်ကြည့်ကာ အိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း …

‘ကိုယ်လာခဲ့မယ်၊ မတာကိုတွေ့ရတာ ကိုယ် တကယ်ပဲဝမ်းသာမိပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုပို ပြီး သတိရစေဖို့ ဖြစ်လာလို့ လည်း ဝမ်းနည်းမိတယ် သူငယ်ချင်းရယ်၊ ကိုယ်တို့ မဆုံကြရတာ ဆယ် နှစ်ကျော်လောက်တောင် ရှိနေခဲ့ကြပြီနော်၊ အေးလေ၊ ထားပါတော့ ဒီဈေးဒီနေရာမှာ မတာ ကိုယ်နဲ့ အကြာကြီး စကားရပ်ပြောနေလို့ မကောင်းပါဘူး။ ကဲ … ကဲ ပြန်တော့နော် ကိစ္စပြီးပြီမဟုတ်လား’

‘ပြီးပါပြီ၊ ဒါဖြင့် အတာသွားမယ် ကိုတင်အောင်မြင့် မနက်ဖြန်သာ

ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါနော်’

‘ကောင်းပြီ မတာ၊ ကဲ ... သွားပေတော့’

ကိုတင်အောင်မြင့်နှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ပြီး အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်မမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိမထားမိတော့ အသံဗလံများကိုလည်း မကြားမိတော့၊ ပန်းငုဝါမြိုင်၏ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလဆီ မှ ဇာတ်လမ်းများ သည် သာ ဟိုတစ်ပြွက်ဒီတစ်ကွက် အတွေးစက်ဝန်းတွင်းသို့ ကျော်လွှားဝင်ရောက် လာကြပါတော့သည် ။

ကိုတင်အောင်မြင့်ကို ယခုမှ စ၍ တွေ့ဖူးသူများ သည် ဟိုတစ်ချိန်က ကိုယ်ခန္ဓာတောင့်တင်း ပြည့်ဖြိုးခဲ့ပါသည် ၊ မျက်နှာအနေအထားက ခန့်ညားလှပခဲ့ပါသည် ၊ ပြီးနောက် အသက်မှာ သုံးဆယ့် ငါးနှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေးပါဟု ဆိုလာပါလျှင် မည်သူမျှ ယုံကြည်နိုင်တော့မည်မထင်ပါ ။ စိတ် ထောင်းပါသဖြင့် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် အသွေးအသားပါမက အသည်းနှလုံးပါ ကြေရရှာသူ ငယ်သူငယ်ချင်း အတွက် ကျွန်မမှာ ယူကျုံးမရနိုင်အောင် ရှိခဲ့ရပါပြီ။

အချိန်အခါနှင့် တိုင်းတာပါလျှင် ဆယ်နှစ်ကျော်ဆိုသော ကာလမှာ ကြာမြင့်ခဲ့လေပြီဟု တိုင်းတာကြမည်ဖြစ်ပါသော်လည်း ကျွန်မ၏ ရင်၌မူ ယခုဖြစ်ပျက်နေဆဲရှိသည် သို့ပင်၊ ရင်၌ ဆန်း သစ်နေမြဲ၊ နာကျင်နေဆဲသာ၊ ပန်းငုဝါမြိုင်နှင့် ကင်းကွာ လာပြီးမှ အချိန်မလပ် သတိရနေမိပါသော် လည်း ကိုယ့်ပြဿနာနှင့်ကိုယ့်စီးပွားရေး၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရေး၊ ကိုယ့်သားသမီးရေးများ နှင့်သာ ရှုပ်ထွေးလုံးပမ်းနေရပါသဖြင့် **"ပန်းငုဝါမြိုင်နှင့် နောက်ဆက်တွဲသတင်းများ "** ကို ကျွန်မ မစုံစမ်း နိုင်အားတော့၊ ပြီးဆုံးလေပြီ။ ပြည်ဖုံးကားချခါ ဇာတ်သိမ်းခဲ့လေပြီဟု သာ ကျွန်မ အခိုင်အမာ ယူဆခဲ့ပြီး ဘာသတင်းစကားကိုမျှ

မစုံစမ်းမိခြင်းကြောင့်သာ ကိုတင်အောင်မြင့်အကြောင်းကို မကြားသိခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပေမည်။

လူသတ်မှုကြီးဖြစ်၍ ထောင်ကျခဲ့ရရှာလေသူ၊ သူငယ်ချင်းကို ဥပေက္ခာပြုခဲ့မိလေသည် ဟု လည်း ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အပြစ်တင်မိပါသေးသည် ။ ကျွန်မတို့ ၏ ဖခင်နှင့်မခြား လေးစားကြည်ညို ချစ်ခင်ခဲ့ရပါသော '**ဦးလေးကျော်**' ကို ကိုတင်အောင်မြင့် သတ်ပစ်လိုက်သည် ဆိုသည့်သတင်းမှာ ကျွန်မအဖို့ မိုးကောင်းကင်ကြီးပြိုကျ လာပြီ ဆိုသည့် သတင်းစကားကြားရသည် သို့ပင် မယုံကြည်နိုင် ဖွယ်ရာဖြစ်ပါသော်လည်း သတ်သူ၏ နှုတ်မှ ကိုယ်တိုင်ပြောကြားလာခဲ့ရုံမျှမက ထိုက်တန်သော ထောင်ဒဏ်ကိုပင် ခံစားပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့လေပြီ။ ကျွန်မမှာ ဤသတင်းစကားကို ယခုမှ လက်ခံရပြီဖြစ်ပါသော်လည်း ၊ အံ့သြ၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိရပါပြီ၊ မဖြစ်နိုင်လွန်းသောကိစ္စက အမှန် ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီတည်း ။

အိမ်တွင် အိမ်မှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေရပါသော်လည်း စိတ်က မကြည်လင်တော့၊ တာဝန် အရသာ ဆောင်ရွက်နေရသည် စိတ်ကမူ ကိုတင်အောင်မြင့်တို့ ၏ အတိတ်ဆီသို့သာ လွင့်ပျံ့နေမိသည် ကျွန်မထင်ပါသည် ၊ ပြောလည်း ပြောဝံ့ပါသည် ။ ကိုတင်အောင်မြင့်တို့ နှစ်ဦး၏ ကြည်နူးမှု၊ ပူဆွေးမှု၊ နာကျည်းမှု စသော ခံစားမှု ဝေဒနာအရပ်ရပ်တို့ သည် ကာယကံရှင်များ နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ မဟုတ် သည့်တိုင် အနီးစပ်ဆုံးမျှ ကျွန်မခံစားခဲ့ရပါသည် ဟု ။

ကျွန်မ၏ နုငယ်စဉ်ဘဝမှ သူငယ်ချင်းများ ၊ အထက်တန်းပညာသင်ဘဝမှ အပေါင်းအသင်း များ ၊ တက္ကသိုလ်ရောက် မိတ်ဆွေများ အားလုံးထဲတွင် ကျွန်မ၏ တစ်ဦးတည်းသော အချစ်ဆုံး၊ အတွဲဆုံး သူငယ်ချင်း

သည် ပန်းငုဝါမြိုင်ပုံပြင်မှ ရွှေမင်းသမီးလေး 'အဝါ' သာတည်း။

ကိုတင်အောင်မြင့်နှင့် တွေ့လာသည့် နေ့၏ ညဘက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ ညဥ့်နက်သည့်တိုင် အိပ် မပျော်နိုင်အောင် အတွေးပင်လယ်ပြင်တွင် လွင့်မျောနေမိပါသော်လည်း အတွေးကမူ ဝေးလံလှသော '**မြကျွန်းသာမြို့**' ရှိ ပန်းငုဝါမြိုင်စံအိမ်တွင် သာ ဝဲလှည့်ကျက်စားနေမိပါသည် ။ ငုဝါပန်းတို့ လွှမ်း သည့် တန်ခူးလတွင် ပန်းငုဝါမြိုင်စံအိမ်ရှင်မလေး အဝါ၏ မွေးနေ့ပွဲက ကျင်းပမြဲ။

ပန်းငုဝါမြိုင်၏ တက်ကြွဖွယ်၊ ရွှင်မြူးဖွယ်၊ ကြည်နူးဖွယ်သော ပီတိမင်္ဂလာအဖြာဖြာတို့ လွှမ်းခြုံနေစဉ်က အဝါ၏ ကြည်လွင်သော ရယ်မောသံများ ၊ တက္ကသိုလ်ရောက် သမီးအလှလေး အတွက် ဝင့်ကြွားဂုဏ်ယူသော '**ဦးထွန်းအောင်ကျော်**' နှင့် '**ဒေါ်ခင်ဦးခင်**' တို့ ၏ အပြုံးများကို ကျွန်မ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိပါသည် ။

ပန်းငုဝါမြိုင်ဇာတ်ကြောင်းကို အသေးစိတ်ပြောပြကြစတမ်း ဆိုပါလျှင် ကျွန်မတို့ မမွေးဖွား မီက စရပါလိမ့်မည်။ 'ဦးထွန်းအောင်ကျော်နှင့် ဒေါ်ခင်ဦးခင်တို့ ၏ ချစ်မေတ္တာဇာတ်ကြောင်း' ကို အစကောက်ပါမှ ဇာတ်ရည်လည်နိုင်အံ့ထင်ပါသည် ။

ပန်းငုဝါမြိုင်၏ ကြည်နူးမှုအပြီး၊ ရင်နာပူဆွေးစရာဇာတ်ကြောင်းများ နောက်တွင် ကိုတင် အောင်မြင့် ဖန်တီးခဲ့သော 'ရှုပ်ထွေးနာကျည်းစရာဇာတ်လမ်း' က နက်ဖြန်သူလာမှ ပင် ရှင်းပေရော့ မည်။ ပထမဆင့်အနေဖြင့် လွှန်ခဲ့သည့် '**အနှစ်သုံးဆယ်ကျော်လောက်မှ** ' ဒေါ်ခင်ဦးခင်၏ အချစ် ဇာတ်ကြောင်းဖြင့်ပင် ပန်းငုဝါမြိုင်၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းကို ကန့်လန့်ကာကို ဖွင့်လှစ်ရပါလျှင် ...

***

အပိုင်း (၁)

စက်သူဌေးကတော် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ‘ဒေါ်ကျော့တင်’ မှာ ဒီနေ့အဖို့ ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှား မြူးကြွနေပေသည် ။ ခါတိုင်းဆို ခြေဖျားနှင့်မျှ မတို့ သော မီးဖိုချောင်သို့လည်း သူကိုယ်တိုင်ဝင်သည် ။ လက်ဖျားနှင့်မျှ မတို့ သော အိပ်ခန်းရှင်းလင်းရေးများ တွင် လည်း သူပါသည် ။ လွန်ခဲ့သည့် ခုနစ်ရက်ခန့် မှ ပင် စတင်၍ ဒေါ်ကျော့တင် လှုပ်ရှားခဲ့သည် မှာ ယနေ့အဖို့ အမြင့်မားဆုံးဖြစ်နေသည် ။

‘ဟဲ့ သမီးလေးတို့ ၊ ညဦးစာ စားဖို့ အာလူးကက်တလစ် အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီနော်၊ ညနေထမင်း ပွဲပြင်ရင် လှလှပပ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ပြင်ကြနော် ကြားလား’

မီးဖိုချောင်တွင်းမှ ဒေါ်ကျော့တင်၏ လေသံ။

‘ခုတင်တွေကို ဖဲအိပ်ရာဖုံးနဲ့ ဖုံးကြစမ်းပါဟဲ့၊ ဒီချည်ပန်းထိုးကြီးတွေက ဗိုလ်မဆန်လိုက် တာ၊ အရေးပိုင်သမီးပါလာပါမယ်လို့ ပြောရက်သားနဲ့ ခက်တဲ့ ဟာတွေပဲ’

အိပ်ခန်းတွင်းမှ ဒေါ်ကျော့တင်၏ အော်ဟစ်သံ။

‘အမလေး ဒီဧည့်ခန်းကို ဘာလို့ ဖြတ်လျှောက်ရတာလဲ၊ ဖယောင်းနဲ့ တိုက်ခိုင်းထားတာ ကွက်ကုန်ပါပြီတော်၊ ဧည့်ကောင်းစောင်ကောင်းလာမယ်လို့ ပြောထားရက်သားနဲ့ ခက်တာပဲ၊ ဟဲ့ အေးကြည် လာပြီးပြောင်

အောင်တိုက်စမ်း’

ညှော့ခန်းတွင်း ဖြတ်လျှောက်မိသော ထမင်းချက် ဒေါ်လှခင်ကြောင့် ဒေါ်ကျော့တင်က အဖိုး တန်ပစ္စည်းတစ်ခု ပျက်ကြွေသွားသည့်အလား ဟိန်းဟောက်နေသံဖြစ်ပေသည် ။

အိမ်ရှိလူကုန် ဘယ်သူမျှ ငြိမ်မနေရဲ။ သိပ်လည်း မလှုပ်ရှားရဲ။ ကိုယ်ကျရာတာဝန်ကို ခပ်ဆွဲ ဆွဲလုပ်ရင်း သူဌေးကတော်ကြီး၏ အရိပ်အခြေကိုသာ စောင့်ကြည့်နေကြရပေသည် ။

ဤသို့ ပြင်ဆင်မွမ်းမံနေသည် မှာ ပင် တစ်ပတ်ကျော်ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ စက်သူဌေး ‘ဦးစိန်မောင်’ နှင့် ဒေါ်ကျော့တင်တို့ ပိုင် သုံးထပ်တိုက်ကြီးအတွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ဆွေမျိုး မျိုးဖျားများ ၊ လစား/စပါးပေး အမှုထမ်းများ နှင့် ကျေးကျွန်များ ၊ ငွေဝယ်ကျွန်များ အားလုံး အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်နီးနီး ရှိပေသည် ။ ဦးစိန်မောင်က အလုပ်ကို မနားမနေ စေခိုင်းသော် လည်း ညှာသင့်သူကိုညှာ၊ စာနာသင့်သူကို စာနာစိတ်ဖြင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေ့ရှိပါသော်လည်း ဒေါ်ကျော့တင်ကမူ အောက်လက်ငယ်သားကို နင်းပြားအဖြစ် အစဉ်နင်းထားချင်သူသာ။ ဒေါ်ကျော့တင်က ငါပေးထားရသည် ငါကျွေးထားရသည် ဟု သာ မြင်သည် ။ လုပ်အားဖြင့် တုံ့ပြန် ပေးဆပ်ကြရသည့်ကိစ္စကိုမူ ထည့်တွက်သူမဟုတ်ပါပေ။ ‘ဖိထားမှ တော်ကာကျတယ်’ ဟူသော သံမဏိဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကိုယ့်လက်အောက်ငယ်သားများ အပေါ် ရက်စက်စွာ ခိုင်းစေလေ့ရှိသူ သာတည်း။

‘သာယာကုန်း’ ဆိုသည် က ယခင်ရွာသာသာရှိပါသော်လည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရက ဖွဲ့စည်း ချမှတ်ပြီး ယင်းမြို့ကို အရေးပိုင်ရုံးစိုက်ရာမြို့အဖြစ် သတ်မှတ်သည် မှ စ၍ တိုးတက်လာတော့သည် ။ မြို့ဖွံ့ဖြိုးသ

ည် နှင့်အမျှ စီးပွားရေးဘက်ကလည်း အားကောင်းတောင့်တင်းလာခဲ့ ပေသည်။

ယင်း သာယာကုန်းတစ်မြို့လုံးတွင် အကြွယ်ဝဆုံး အချမ်းသာဆုံးလ ည်း ဖြစ်၊ ရဟန်း ဒါယကာ၊ ကျောင်းဒါယကာ၊ ဘုရားဒါယကာလည်း ဖြ စ်လေသော ဦးစိန်မောင်နှင့် ဒေါ်ကျော့တင်တို့ တွင် ရှားရှားပါးပါး သမီး ရတနာတစ်ပါးသာ ရှိလေသည်။ သမီးလေး၏ အထက်တွင် ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက် မွေးဖွားသန့်စင်ပါလျက် အဖတ်မတင်သောအဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရလေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ခုနစ် နှစ်ကမူ ဗေဒင်ကိန်းခန်း ဇာတာစန်းလဂ်များကို တွက်ချက် ပြီး မွေးဖွား မည့်ရင်သွေးရတာကို 'မိပြီ-မိပြီ' ဆိုပြီး ပိုက်နှင့်အုပ်၍ ဖမ်းရလေမည်ဟု အကြံဉာဏ် ပေးကြလေသည်။

အစီအစဉ်အတိုင်းပင် သမီးလေး ဖွားသန့်စင်သည့်အခါ တတ်ကျွမ်း သော လက်သည် အမျိုး သမီးကြီးများက ဝမ်းမှ ကျွတ်လျှင် ကျွတ်ချင်း ပိုက်နှင့်အုပ်၍ -

'မိပြီ မိပြီ'ဟု ပြိုင်တူရွတ်ဆိုပြီး အားလုံးဝိုင်းဝန်း၍ ဂရုတစိုက် အ ရေးတယူ မွေးဖွားလာခဲ့ သဖြင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရလေပြီ။ ယင်းပိုက်နှင့်အု ပ်၍ ဖမ်းရသည် ကို အကြောင်းပြုပြီး 'မပိုက်' ဟူသော ငယ်နာမည် တွင် လေသည်။ တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသမီး ... 'ခင်ဦးခင်' သို့မဟုတ် ရ န်ကုန်ရောက် စိန်မေရီ(စ)အိုင်ဒို၏ ဘော်ဒါကျောင်းသူ 'ကက်သလင်းစိန် မောင် ...'

လယ်ယာများ ပိုင်ရှင်၊ ခြံမြေများ ပိုင်ရှင်၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၏ တစ်ဦး တည်းသောသမီးကလေး ဖြစ်၍ လည်း ထားစရာ နေရာမရှိအောင် ဖြစ်ကြရသည်။ မင်းစိုးရာဇာ အထက်တန်းလွှာများ နှင့် ဝင်ဆံ့လာသဖြ

င့် သမီးကို ပညာသင်ချင်စိတ် ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ကြသော ဦးစိန်မောင်နှင့် ဒေါ်ကျော့တင် တို့ မှာ လွှမ်းဆွတ်လျက်နှင့် သမီးကိုခွဲခွာ၍ ကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား ထားဖြစ်လိုက်ကြသည် ။

အကြောင်းက ရှိပါသည် ။

ဇာတိမြို့မှ သမီး မပိုက်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းများ နှင့် ရောထွေးယှက် တင်နေသည် ကို ဒေါ်ကျော့ တင် ဘဝင်မကျနိုင်ပါ။ ယင်းတို့ ထဲတွင် ‘ မောင်သိန်းဖုံ’ နှင့် စာအုပ်ငှားကြ၊ စာကူးပေးကြ စသော ဆက်သွယ်မှုများကို ဒေါ်ကျော့တင် လုံးဝမကြိုက်နှစ်သက်ပါသော်လည်း အပျို မဖြစ်တတ်သေးသော သမီးငယ်ကို မတားမြစ်အပ်ဟု ထင်ကာ ဒီ တိုင်းသာ ကြည့်နေခဲ့ရရှာသည် ။

‘မကျော့တင်ရေ … မြို့မဝန်ထောက်ကြီးအိမ် ဟိုတစ်နေ့က ငါရော က်တော့ သူ့သမီးလေး ဟာ ကျုပ်သမီးလေးအရွယ်ပဲဗျ၊ ခြောက်တန်းတဲ့ ။ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိဦးမယ် အောက်ခံအင်္ကျီဖြူ လက်ပွ လက်စည်း လေးနဲ့ စိန်မေရီအင်္ကျီ နက်ပြာရောင်သင်တိုင်းလေးဝတ်ပြီး အရေးပိုင် ‘ ဗိုလ့်’ သားတွေနဲ့ ဘတ်ရိုက်နေတာ ငါ့မျက်စိထဲမှာ မထွက်တော့ဘူး’

‘အို … ရှင့်စကားကလဲ၊ ဘာတုန်း သမီးအရွယ်လောက်ကလေးလည်း ဆိုသေးရဲ့ ’

‘ဟာ ဒီမိန်းမ အတွေးချော်ပြန်ပြီ၊ ငါပြောတာက သူသမီးထားတဲ့ ကျောင်းမျိုး ကျုပ်တို့ သမီးလေး ထားရရင် အဲဒီလို ဘတ်တွေ ဘာတွေရို က်၊ အရေးပိုင်သားသမီးတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး အင်္ဂလိပ် လို ရွှတ်ရက်ဒွတ်ဒက် နဲ့ ပြောစေချင်လို့ ကွ’

ဦးစိန်မောင်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ကျော့တင်၏ မျက်ဝန်းများက ရွှန်းလက်လာတော့သည် ။ သမီးနှင့် မတန်ရာသော အသိုင်းအဝန်းများ

နှင့် ပေါင်းဖက်နေရသည် ကို စိတ်ဘဝင်မကျမိပါသော် လည်း ဤသို့ ခွဲခွာထုတ်ယူနိုင်မည့်နည်းကို ဒေါ်ကျော့တင် တစ်ခါမျှ မတွေးခေါ်မိ။ သာယာကုန်းတွင် အကောင်းဆုံး အင်္ဂလိပ်စာသင်ကျောင်းဆို၍ အေဘီအမ်(မ)ကျောင်းသာရှိသည် ။ အင်္ဂလိပ်စကားပြော ရသော သာသနာပြုကျောင်းမျိုး မရှိသေးပါချေ။ အေဘီစီပင် တစ်လုံးမျှ မသိပါသော သူတို့မျိုးရိုး တွင် သမီးက ဦးစိန်မောင်ပြောသလို အင်္ဂလိပ်လို ရွှတ်ရက်ဒွတ်ဒက်နှင့်ဆိုပါလျှင် အဘယ်မျှ ချမ်းမြေ့ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ကောင်းပါလေမည်နည်း။ ဒီအတွေးဖြင့် ဝမ်းပန်းတသာရှိမိပါသော်လည်း ဒေါ်ကျော့တင်၏ ဝမ်းသာမှုကို လွှမ်းသွားနိုင်အောင် တွေးတောရလေမည့် ကိစ္စတစ်ခုတော့ရှိပါ၏။ ဒီအတွက် ဒေါ်ကျော့တင်က ခင်ပွန်းသည် ကို -

'တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကိုစိန်မောင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားနဲ့ ရန်ကုန်မှာ ထားရမှာ ဆိုတော့ ကျွန်မတို့ သမီးလေးကို ခွဲထားရမှာ ပေါ့နော်၊ ကျွန်မခွဲမှ ခွဲနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး'

ဦးစိန်မောင်ကမူ တိကျစွာ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသည့်ပမာ ...

'တချို့များ ဘိလပ်တောင် သွားထားရသေးတာကွယ်။ တို့ များက တစ်ပြည်တစ်နေရာထဲ တစ်နေ့ခရီးပေါက်ရောက်နိုင်တဲ့ နေရာပဲ မကျော့တင်၊ မင်းအတွက်မကြည့်ဘဲ သမီးလေးအတွက် ငဲ့လေ၊ ကျောင်းစရိတ်စက ကလည်း ကြီးတယ်၊ အဝတ်အစားဖိုးနဲ့ ဆို နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး '

'အိုတော်၊ တစ်ရာကျရော၊ တစ်ထောင်ကျရော အကြောင်းလား ကျုပ်တွေးတာ ဒါမဟုတ် ဘူး။ သမီးလေး စားရေးသောက်ရေး၊ ဖျားရေး၊ နာရေးကို ထည့်တွေးနေတာပါ'

'ဒါတော့ မတွေးနဲ့ ကျွေးမှာ က ဗိုလ်စာ၊ ဟိုမှာ ဆရာဝန်တို့ ဆေးခန်းတို့ လည်း ရှိမှာ ပေါ့၊ ဒါတွေတော့ တွေးမနေနဲ့ ကျုပ်ကတော့ ထားချင်

တယ်။ မင်းသဘောသာပြော’

‘မင်းစိုးရာဇာ သားသမီးတွေမှ ထားနိုင်တဲ့ ကျောင်းမျိုးဆိုတော့ အပေါင်းအသင်းကလည်း အဆင့်အတန်းမြင့်မှာ ပဲ၊ ဒီကဟာတွေလို နေမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ ... ထားတော့ ဘယ်တော့ပို့ရမလဲ’

‘မင်းသဘောတူတယ် ဆိုရင်တော့ ငါက ဝန်ထောက်မင်းဆီ သွားပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလိုက်ရုံ ပဲပေါ့’

‘ကောင်းတယ် ကောင်းတယ် ခုညနေပဲ သွားမေးချေ’

ဒီသို့ဖြင့် မပိုက်ခေါ် ခင်ဦးခင် စိန်မေရီ မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်သို့ သွားရောက်နေထိုင်ကာ ပညာသင်ကြားနေခဲ့ရသည် မှာ နှစ်နှစ်တာရှိခဲ့ပါလေပြီ ...

လွန်ခဲ့သည့် ငါးရက်ခန့်ကပင် ဦးစိန်မောင် ရန်ကုန်ဆင်းသွားခဲ့လေပြီ။ အိမ်သုံးပစ္စည်းပစ္စယ လိုအပ်သည် များ နှင့် အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းသို့ လက်ဆောင်ပေးအပ်ရန် ပစ္စည်းများ ဝယ်ချမ်းပြီး သမီးတို့ နှင့်အတူ ပြန် လာလေမည်။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်လခန့်ကပင် သမီးလေး ခင်ဦးခင်ထံမှ စာရသည် ။ ယခုနှစ် နွေရာသီကျောင်း ပိတ်ရက်တွင် သူနှင့်အတူ ‘မိုရင်းအောင်ကျော်’ဆိုသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လိုက်လာမည် ဖြစ်ကြောင်း။ အက်လီဘောက်ထွန်းမှာ အရေးပိုင်သမီးဖြစ်သည့်ပြင် မကြာခင် သာယာကုန်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ရမည့်ဟု သတင်းရရှိပါသဖြင့် အရေးပိုင်ကတော်ပါ မြို့၏ အခြေအနေကို လေ့လာရန် လိုက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ပါရှိလေသည် ။

အရေးပိုင်၏ ဇနီးနှင့်သမီးက ခင်ဦးခင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာမည်ဆို

ပါ၍ သမီးကို ကျောင်းထားရ၍ ထောင်ချီပြီးကုန်သည့်ငွေမှာ တန်လေစွဟု ဒေါ်ကျော့တင် တွေးမိလာသည် ။ ထို့ပြင် မကြာခင် ဒီမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာဦးမည်ဆိုပါသဖြင့် သြဇာရှိပြီးသား ဒေါ်ကျော့တင်မှာ အရေးပိုင်ကို ပိုင်နေမှ ဖြင့် တစ်မြို့လုံး ဖိမ့်ဖိမ့်တုန်ကြရလေရော့မည်။

ဒီအတွေး ဒီမျှော်လင့်ချက်များကြောင့် သမီးနှင့်ပါလာမည့် အရေးပိုင်၏ ဇနီးနှင့် သမီးကို အစွမ်းကုန်ကြိုဆိုရန် ဒေါ်ကျော့တင်ပြင်ဆင်နေခြင်းဖြစ်ပါလေသည် ။

အိမ်၏ အခမ်းအနားပြင်ဆင်မှု၊ အစားအသောက်ပြင်ဆင်မှုများ အပြီးတွင် ဒေါ်ကျော့တင်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ပြင်ဆင်ရပြန်လေသည် ။ အရေးပိုင်ဇနီး အထင်ကြီးပါစေရန် မယ်ညိုပဒုမ္မာတွင် စိန် ကြယ်သီးများ တပ်ခိုင်းပြီးပါလေပြီ။ ဇာပန်းထိုးဘော်လီနှင့် ပုစွန်ဆီရောင်ပန်းထိုး ပိုးတွန့်လုံချည်ကို လည်း မီးပူတိုက်ခိုင်းထားပြီးလေပြီ။ ဇာပဝါအဝါနှင့် ကတ္တီပါ ပိန်းတန်းဖိနပ်ကလည်း အဆင်သင့် ရှိနေလေပြီ။

ရေချိုးပြီးသား ဒေါ်ကျော့တင်မှာ ဘီးဆံထုံးကို အက်နေအောင် ထုံးဖွဲ့ပြီး စိန်တစ်လုံးဆံထိုး ကြီးအောက်မှ စိန်ဘီးကုပ်တန်းကို ထိုးစိုက်၍ ညီအောင်ညှိပြီးမှ သူ့မျက်နှာနှင့်ကိုယ်ခန္ဓာကို အမွှေး နံ့သာ ခြယ်သသည် ။ အထက်ဆင်စ နေရာထောက်လောက်သည် ထိစိန်နှစ်ခေါက်ကြိုးကြီး ဆွဲချ ထားပါ၏။ စိန်လက်ကောက်တစ်ရံ၊ လက်နှစ်ဖက်ဝတ်ဆင်ရန် စိန်လက်စွပ်များကိုလည်း ရွေးချယ် ပြီးပါလေပြီ။ ခါတိုင်း မင်္ဂလာပွဲနေပွဲထိုင်တစ်ခု သွားသည် ထက်ပင် ပိုမို၍ စိန်များ နှင့် မွှန်းနေမိသည် ။

ညနေဆိုက်မည့် ရထားကိုသွားကြိုရန် ဒေါ်ကျော့တင် တစ်ယောက် ဒီသို့ဒီနှယ်ဗျာများ လောက်အောင် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် ...

***

အစ်ကိုသိန်းဇံ

စာအားဖြင့် ခင်ခင်ရှိသေစွာ စာရေးကန်တော့လိုက်ပါသည် ။ လာမည့်တပေါင်းလဆန်း ဆယ် ရက်နေ့တွင် ခင်ခင်ပြန်ရောက်မည့်အကြောင်း သတင်းကောင်းပါးအပ်ပါသည် ရှင့် …

အစ်ကိုသိန်းဇံရဲ့ စာတွေလာတိုင်း ခင်ခင်ငိုရပါသည် ။ အစ်ကိုသိန်းဇံ မေတ္တာထားသလို ခင်ခင် ကလည်း မေတ္တာထားရှိနေပါသည် ။

စိတ်မပူပါနှင့် ခင်ခင် ပညာစုံသည့်အခါ အစ်ကိုသိန်းဇံနှင့်သာ စုလျားရစ်ပတ်ပါမည်။ အစ်ကို သိန်းဇံမှ လွဲလျှင် ဖွဲနှင့်ဆန်ကွဲဆိုတာ စိတ်ချတော်မူပါရှင့် …

ခင်ခင့်နောက်ကို အမြဲလျှောက်လိုက်နေပါလျှင် အမေတို့ မြင်တွေ့သွားမှာ စိုးထိတ်လှပါသည် ။ ခင်ခင်တို့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲလိုပါလျှင် ရှောင်ပါအစ်ကို၊ ဒါပေမဲ့ ဘူတာကိုတော့ လာကြိုပါ မျက်နှာချင်း ဆုံရလျှင် တော်ပါပြီ။ ယခုတစ်ခါ ခင်ခင့်သူငယ်ချင်းလည်း ပါလာပါမည်။ အခွင့်သင့်လျှင် ‘မဆုံ’ ကိုမှာ ၍ ချိန်းတွေ့ပါမည်ရှင့် …

အစ်ကို့မေတ္တာကို ဦးထိပ်ထားလျက်ရှိပါသော

နှမလေး
ခင်ဦးခင်

အခေါက်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ဖတ်ပြီးပါသော်လည်း ဘူတာ ရုံသွားခါနီးတွင် ကိုသိန်း ဇံ မှာ တစ်ခါထပ်၍ ဖတ်မိပြန်သည် ။

‘နှမလေး ခင်ဦးခင်တဲ့ ၊ အစ်ကိုချစ်လိုက်ပါတဲ့ ခင်ခင်လေးရယ်’

အပြုံးများ ဖြင့် ဒီသို့ပင် နှုတ်မှ ရွတ်ဆိုလိုက်မိသည် ။ ကိုသိန်းဇံမှာ ခင်ဦးခင်၏ စာရွက်ပန်း ရောင်လေးကို ပွင့်ဖတ်နေလေးတစ်ခုပမာ ယုယု ယယကိုင်ကာ တစ်ချက်နမ်းလိုက်ပြီးခါမှ အိတ်တွင်း သို့ ထည့်လိုက်သ ည် ။ ရှပ်အင်္ကျီအိတ်ကို လက်ဝါးနှင့် ဖိကပ်၍ ကိုသိန်းဇံက မျက်လုံးမှိတ် ရင်း ပြုံး လိုက်မိသည် ။ ခင်ဦးခင်၏ ကိုယ်စား စာလွှာလေးများ လို သူ့ရ င်ခွင်တွင် ပိုက်ထွေးထားသည့် အသွင်တည်း ...

'မင်းက ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ ဘယ်လဲ'

ကိုသိန်းဇံ၏ ပီတိပြုံးများကို လွင့်စင်စေသူက ကိုသိန်းဇံ၏ ဖခင်ဖြစ် သူ ပန်းပဲဖိုဆရာ ဦးသာဒွန်း။

'ဘုတာရုံကို'

'အံမယ်၊ ဘုတာရုံကို မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ သွားရမှာ တုန်း'

'ကျွန်တော် ခင်ခင့်ကို သွားကြိုမလို့ ပါအဖေ'

'ဟေ ... ဘယ်က ခင်ခင်တုန်း'

'အဖေသိပါတယ်ဗျာ ... စက်သူဌေး ဦးစိန်မောင်ရဲ့ သမီး ... မပိုက် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးလေ'

ကိုသိန်းဇံက တက်ကြွစွာ ဖြေကြားလိုက်သော်လည်း ဦးသာဒွန်းမှာ ငြိမ်ကျသွားတော့သည် ။ စိုးရွံ့မှုပါသော အတွေးတစ်ခုက ဦးသာဒွန်းကို ကြီးစိုးလာပါသဖြင့် -

'ကြည့်လည်း လုပ်နော် သိန်းဇံ သူတို့ က မင်းပေါက်စိုးပေါက်တွေ နော် မနှစ်တုန်းက အဲဒီ လုံမလေး အိမ်လာမေးတည်းက ငါစိတ်မသန့် လှဘူး'

‘ဟာဗျာ ... အဖေကလည်း ဘာဆိုင်လို့ လဲ ကျွန်တော်တို့ ချင်း ... အဲလေ ငယ်ငယ်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေမဟုတ်လား’

‘အေးအေး ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိ ငါ့သား၊ တူထုနိုင်မှ ဖိုဆွဲနိုင်မှ စားရတဲ့ တို့ သားအဖနဲ့ မပိုက်လေးနဲ့ က အလှမ်းကွာလှသနော်၊ တော်ကြာ ငါ့သားပဲ ရင်ကွဲရမယ်၊ ဒုက္ခတွေ့နေပေါ့မယ်ကွယ်’

‘ခင်ခင်က ကျွန်တော့်ဘက်ကပါ အဖေရယ်၊ မဖြစ်ခင် မဖြစ်နိုင်တာတွေကို တွေးပူမနေစမ်း ပါနဲ့ ၊ ရထားချိန်နီး လာပြီ ကျွန်တော် သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်ဗျ နော်’

ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားပါသော သားဖြစ်သူကို ရင်မောစွာ ကြည့်ရင်း ဦးသာဒွန်းမှာ ခေါင်း တညိတ်ညိတ်နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာတော့သည် ။

ဦးသာဒွန်းက ဒေါ်ကျော့တင်အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိသူ ဖြစ်ပေသည် ။ ဆက်ဆံဖူး၍ လည်း ရှိရှာနေမိသည် ။ အားမတန် မာန်လျှော့ထားရပါသော်လည်း ရင်၌ ခံပြင်းနေဆဲ စိတ်နာနေဆဲ ပင်။ ကိုသိန်းဇံ၏ မိခင်ဖြစ်သူ သူ့ဇနီးဒေါ်မယ်တွင် မိဘလက်ငုတ် လယ်ဧကလေးဆယ်မျှ ရှိသည် ။ ဦးသာဒွန်း၏ စီးပွားရေးက မကောင်းသည့်ပြင် ဒေါ်မယ် မကျန်းမာပါ၍ လယ်များကို ဒေါ်ကျော့တင် ထံ ပေါင်နှံထားခဲ့ရဖူးသည် ။ အတိုးမှန်မှန်ပေးဆပ်နေပါသော်လည်း ဒေါ်မယ်သေဆုံးသည့်အခါ ဒေါ်မယ်က ရောင်းချခဲ့သည့်ဟန်ဖြင့် အပိုင်စာချုပ်ပြပြီး လယ်မြေများကို နာမည်လွှဲယူလိုက်ကြ သည် ။

ဦးသာဒွန်းအနေနဲ့ ပေါင်နှံခဲ့သည့်အတိုင်း ပြန်ရွေးရန်လည်း ငွေမရှိ။ မတရားလုပ်ထားပါ ကြောင်း ရုံးတော်သို့ လျှောက်ထားပါလျှင်လည်း ငွေများ သော ဒေါ်ကျော့တင်သည် သာ တရားနိုင် ပေလိမ့်မယ်။ တရားဝင် မလုပ်နိုင်သော်လည်း သတ္တိမခေသော ဦးသာဒွန်းက ဒေါ်ကျော့တင်

တို့ ဇနီး မောင်နှံကို စားကျိန်း ကျိန်းခဲ့ဖူးသည် ။ လူလိမ္မာဦးစိန်မောင်၏ အမျက်ကအပြင်မထွက်ပါဘဲ ဦးသာဒွန်းကို ဖျောင်းဖျလွှတ်သည် ။ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဘွယ်ဖြစ်လျှင် သူတို့ သိက္ခာကျဆင်း မည်ဖြစ်ပါ၍ ချွေးသိပ်ခါ စေလွှတ်လိုက်ပါကြောင်း ဦးသာဒွန်းလည်း မသိသည် မဟုတ်ပါ။ တစ်မြို့ တည်းနေကြသူချင်း ကြုံကြဆုံကြသည့်အခါ မေးထူးခေါ်ပြော နှုတ်ဆက်ပါသော်လည်း ဝမ်းထဲတွင် အကြိတ်အခဲများ ရှိနေကြသည် သာ။

ဦးသာဒွန်းက ဇနီးဆုံးပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အေးချမ်းစွာ လုပ်ကိုင်စားလိုကြသည် ။ ဖြစ်ပြီးသည် ကို အာဃာတမထားလိုတော့ပါ၍ ကင်းရှင်းစွာနေလိုသည် ။ သားဖြစ်သူက သူတို့ သမီး နှင့် ဆက်သွယ်နေသည်ကို ဦးသာဒွန်းစိတ်မှာ မကြည်လင် မချမ်းမြေ့နိုင်တော့ပါ။

ဦးသာဒွန်းသည် သားလေး ကိုသိန်းဇံကို အေဘီအမ်ကျောင်းတွင် ထား၍ ပညာတတ်တစ် ယောက်ဖြစ်ရန် မျှော်လင့်ခဲ့သည် ။ အရိပ်တွင်း၌ ကလောင်ကိုင်ကာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရ စေမည်ဟု အားခဲခဲ့သူ ဖြစ်လေသည် ။

မျှော်မှန်းသလို ဖြစ်မလာရှာပါ၊ သားခုနစ်တန်းမအောင်မီ ကျောင်းထုတ်လိုက်ရသည် ။ ဇနီး ဆုံးပြီး စီးပွားရေး ယိုင်လဲလာပါသဖြင့် စရိတ်ကြီးသော အင်္ဂလိပ်စာပညာရေးကို မသင်ကြားပေးနိုင် တော့ပါ။

ယခုမူ ကိုသိန်းဇံမှာ အင်္ဂလိပ်စာကို အနည်းအပါးတတ်မြောက်ခေါက်မိနေပါသော်လည်း အစိုးရအလုပ်ကို မရရှာ၊ ဖခင်ပန်းပဲဖိုတွင် သာဟိုယောင်ယောင်ဒီယောင်ယောင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ် ကိုင်နေရရှာသူဖြစ်ပေသည် ။ သားဖြစ်သူ၏ မတည်ငြိမ် မရေရာသောဘဝကို အားမလိုအားမရ ဖြစ် ရသည့်အထဲ စက်သူဌေးသမီးနှင့် ယှက်နွှယ်နေလေသည်

မို့ ဦးသာဒွန်းမှာ ထွက်သွားသည့်သားကို ငေးကြည့်ကာ သက်ပြင်းရှည်ကြီးသာ ချနေမိပါတော့သည် ။

ဖခင်၏ သောကဝေဒနာကို နည်းနည်းလေးသော်မှ မတွေးမိပါဘဲ ဘူတာရုံဆီသို့ လှမ်းနေ သည့် သိန်းဇံ၏ ခြေလှမ်းများက သွက်လှသည် ။ ရထားက လေးနာရီဆိုက်လေမည်။ ယခုမှ နှစ်နာရီ ခွဲသေးသည် ။ သိလျက်နှင့် ကိုသိန်းဇံက သွားနှင့်နေခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ အိမ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရ မည့်အစား ချစ်သူလေး ခင်ခင် ပြန်လာမည့်လမ်းမှ ထိုင်၍ မျှော်နေရသည် က ပိုမိုရွှင်ပျဖွယ်ရာဖြစ် သည် ဟု ကိုသိန်းဇံ ထင်မိသည် ။

ဒီနေ့ရောက်ဖို့ ကို ကိုသိန်းဇံ မျှော်ရသည် မှာ ခုနစ်ရက်တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ခင်ဦးခင်၏ စာရသည့် နေ့မှ စခဲ့သည် ။ ကိုသိန်းဇံ၏ ရင်မှ လှိုင်းထိနေပေသည် ။ ချစ်သူ၏ မျက်နှာနုနုလှလှလေးကို မြင် ယောင်နေမိပါ၏။ ဖြူဖွေးနုထွေးလှပါသော ကိုယ်ခန္ဓာလေးကိုပါ ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး မြင်ယောင်နေမိ လေသည် ။ ဒီတစ်ကြိမ်သာ ခင်ခင်နှင့်ကြုံရပါလျှင် ထွေးနွေးသော ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို ရင်ခွင် တွင် ထား၍ မေးစေ့လေးဆွဲမော့ကာ ချစ်သူ၏ မျက်နှာ လှပေါင်းဆုံရာကို မျက်တောင်မခတ်ရက် လောက်အောင်ပင် ကြာမြင့်စွာ ငေးကြည့်နေလိုက်မည်ဟု လည်း ကိုသိန်းဇံ အားခဲထားလေသည် ။

ကိုသိန်းဇံ၏ ချစ်ဦးသူခင်ခင်သည် ရုပ်ရည် လှပလွန်းသူသာမက စကားအရာ၌ လည်း တီတီ တာတာဖြင့် ချစ်ခွန်းဖွဲ့တတ်သူသာတည်း။ ချစ်သူဘဝမရောက်မီ နုနယ်ကြစဉ် ကလေးဘဝကာလ ကပင် ကိုသိန်းဇံ၏ စိတ်ကို စွဲငြိနေအောင် လုပ်ပေးချင်လာအောင် စိုင်းတတ်စေတတ်သူသာ။

'အစ်ကိုသိန်းဇံ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ခင်ခင့်လက် ညက တံခါးညပ်လို့ ညို နေတယ်။ တွေ့လား ဒါကြောင့် မြေပုံဆွဲပေးနော်၊ အရောင်ပါဖြုတ်ပေးပါ အစ်ကိုနော်'

လက်ညှိုး ညိုညိုလေးကို ထောင်ပြရင်း ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ပြောရှာတတ်သဖြင့် ပန်းချီဆွဲစိတ်ရှည်ပါ သော ကိုသိန်းဇံက မြန်မာပြည် မြေပုံကို အရောင်စုံ ဖြင့်ဆွဲပြီး သွားပေးသည့်အခါ ...

'ဟား ... ဟား ... ရက်ပါတယ်ဟော့၊ တိုအစ်ကိုကြီး အညာမိပြီ'

'ခင်ခင်ကလည်း ဟယ် ... ဘာလဲဟ'

'ဒီမှာ တွေ့ဘူးလား ... ခဲမှုန့်တွေနဲ့ သုတ်ပြီး လက်ညှိုး ညိုမည်းချင် ယောင်ဆောင်ထားတာ၊ ဟား ဟား ဟား'

ခင်ဦးခင်က သူ့လက်ညှိုးလေးကို တံတွေးဆွတ်၍ ဖျက်ပြပြီး ဟက် ဟက်ပက်ပက်ကလေး ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ပါသဖြင့် ကိုသိန်းဇံမှာ မခံချိ မခံသာနှင့် မချင့်မရဲဖြစ် လာပြီး ခင်ဦးခင်လက်မှ စာအုပ်ကို ပြန်လုယူ လိုက်သည် ။ ခင်ဦးခင်ကလည်း ဖျတ်လတ်စွာ ဝှက်ကွယ်ထွက်ပြေးသဖြ င့် ကိုသိန်းဇံမှာ ခင်ဦးခင်၏ နောက်သို့ တရှိန်ထိုးလိုက်တော့သည် ။ ကျောင်း၏ ခေါင်းရင်းဘက် ခရစ် ယာန်ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ပရဝုဏ်၏ အကွယ် ထောင့်တစ်ခုအရောက်တွင် မှ ခင်ဦးခင်ကို ဖမ်းမိတော့ သည် ။ လက်မောင်းလေး လှမ်းဆွဲမိသည် ကို ခင်ဦးခင်က ငြိမ်မနေ ရုန်းကန်ရင်း ဆက်ပြေးဟန် ပြုနေ သဖြင့် ကိုသိန်းဇံက အမှတ်တမဲ့ဖြင့် ပင် လွတ်ထွက်မသွားပါစေရန် ခင်ဦးခင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး ဖက်ထားလိုက်မိသည် ။ ခင်ဦးခင်ကလည်း မရုန်းမိ၊ ကိုသိန်းဇံကလည်း မလွှတ်တော့၊ ငယ်စဉ်က ပွတ်သပ်ထိတွေ့ဖူးခဲ့သည့် အကြိမ်များ မရေ တွက်နိုင်လှပါသော်လည်း နှစ်ယောက်လုံးရင် ၌ ယခုလို ဖျတ်ဖျတ်ခါ မ

လှုပ်ရှားမိ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် မူ နှစ်ယောက်လုံး၏ သွေးကြောများ ပေါက်ထွက်မတတ် သွေးလည်ပတ်နှုန်းက မြန်ဆန်နေကြသည် ။

'ခင်ခင့်ကို လွှတ်ပါအစ်ကိုရယ်'

အားခဲ၍ မနည်းထိန်းပြောလိုက်ပါသော ခင်ဦးခင်၏ အသံတုန်တုန်လေးကြောင့်သာ ကိုသိန်းဇံ လွှတ်ပေးလိုက်ရသည် ။ ဒီမျှ နွေးထွေးနူးညံ့သော ခန္ဓာကိုယ်အိအိကလေးကို ယခုလို ရင်ခွင် တွင် ထာဝရထားရှိပြီး ခင်ဦးခင်၏ မျက်နှာလှလှလေးကို အစဉ်ကြည့်နေချင်ပါသော စိတ်တို့သည် ထိုအချိန်မှ စ၍ ကိုသိန်းဇံ၏ ရင်တွင် အမြစ်တွယ်ခဲ့ရပါလေသည် ။

ဒီနေ့၏ နောက်တွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယခင်လို ပွင့်လင်းစွာ မနှုတ်ဆက်ရဲကြ တော့ပါသော်လည်း တိတ်တခိုးအကြည့်များကမူ မကြာခဏလို ကြုံဆုံခဲ့ကြရပေသည် ။ ခင်ဦးခင်ခင် ၏ မျက်နှာ ဖွေးဖွေးလှလှလေးက ထာဝရ ပြုံးနေသည် ကိုသာ ကိုသိန်းဇံ ကြည့်ရှုလေရာ မြင်နေပါ လေပြီ။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်မရ ခင်ဦးခင်သည် သာ သူ့ဘဝကို ဖမ်းစားလွှမ်းမိုးထားလေပြီတည်း။

မတတ်နိုင်တော့၊ စိတ်ကိုမထိန်းချုပ်နိုင်ပါလေတော့၊ ကိုသိန်းဇံသည် ဗလာစာအုပ်မှ ရွက် ပေါင်းလေးငါးဆယ်မျှ ဆုတ်ဖြဲပြီးသည့်အခါတွင် မှ ခင်ဦးခင်ထံပေးရန် ရည်းစားစာ တစ်မျက်နှာစာ ရရှိသည် ။

ယင်းစာလေး ခင်ဦးခင်ကို ပေးထားသည့်ရက်အတွင်း ကိုသိန်းဇံမှာ အိပ်မရ၊ စားမရ၊ စာ ကျက်မရဖြင့် စိုးထိတ်စိတ်ကို မဖြိုသိပ်နိုင်ပါဘဲ ရှိနေမိရသည် ။ စာပေးပြီး ခုနစ်ရက်ခန့်အတွင်း မေး လည်း မမေးဝံ့ပါဘဲ နှင့် ခင်ဦးခင်ကိုသာ ခိုးဝှက်၍ ကွက်ကြည့်၊ ကွက်ကြည့်၊ ကြည့်နေမိစဉ်။

'ရော့ အစ်ကိုသိန်းဇံ စာအုပ်ထဲမှာ စာပါတယ်။ အိမ်ရောက်မှ ကြည့်

နော် ခင်ခင်ရှက်တယ်’

စာထိုးပေးရင်း ကသုတ်ကရက်လေး ထွက်ပြေးသွားပါသော ခင်ဦးခင်ကို ကိုသိန်းဇံ ငေးကြည့်နေမိသည် ။ ရုတ်တရက် ကြောင်နေမိပါသေးသည် ။ ပြီးမှ ရွှန်းလက်နေပါသော ခင်ဦးခင်၏ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးမှ တစ်ဆင့် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု လှစ်ပြနေသည် သို့ တွေ့လိုက်ရပါ၍ ကိုသိန်းဇံ မှာ အိမ်ရောက်အောင် မစောင့်နိုင် ကျောင်းနောက်မှ ကုက္ကိုပင်အောက်သို့ ပြေး၍ စာကိုဖွင့်လိုက်လျှင် ပင်။

ခင်ခင် ချစ်ရပါတဲ့ … အစ်ကိုသိန်းဇံရေ …

ကိုသိန်းဇံမှာ စာကိုဆက်မဖတ်နိုင်လောက်အောင် မျက်စိများ ပြာဝေသွားမိသည် ။ ဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလွန်းစိတ်ဖြင့် လူမှာ ပျာယာခတ်သွားမိတော့သည် ။

ခင်ဦးခင်၏ ချစ်မေတ္တာတုံ့ပြန်မှုကို ရယူနိုင်ခဲ့သည့်နေ့က အကြောင်းတွေးရင်း ကိုသိန်းဇံ၏ ရင်တွင် ယခုတိုင် နွေးနေဆဲ ရှိပေသေးသည် ။ ချစ်ကြပြီး တစ်နှစ်အကြာ ခင်ဦးခင်က ခွဲခွာ၍ ရန်ကုန် ကျောင်းသို့ ပြောင်းသွားခဲ့လေသည် ။ ခင်ဦးခင် ခွဲသွားသည် မှာ နှစ်နှစ်တာကြာခဲ့လေပြီဖြစ်၍ ကိုသိန်းဇံနှင့် ခင်ဦးခင် ချစ်မေတ္တာမဏ္ဍိုင် စိုက်ထူခဲ့သည့်နှစ်မှာလည်း သုံးနှစ်တာ ကြာခဲ့ပေပြီဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။ ဒီနှစ်များ အတွင်း ကိုသိန်းဇံက အားပါးတရ အများ ရေးသားခဲ့သော်လည်း ခင်ဦးခင်ထံမှ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကိုသာ ပြန်ကြားခဲ့လေသည် ။ ခင်ဦးခင်၏ စာလေးများက တိုလှပါ သော်လည်း ကိုသိန်းဇံ၏ အသည်းနှလုံးကို သိမ့်သိမ့်ခါအောင် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့သည် ချည်းသာ …

ခင်ဦးခင်၏ မျက်နှာလှလှလေး စကားသံလေးများ နှင့် စာရေးသားခဲ့

ပုံများကို တွေးရင်း တစ်ယောက်တည်း သဲ့သဲ့လေး ပြုံးနေမိပါသော ကိုသိန်းဇံ၏ မျက်ဝန်းများ သည် ဘူတာရုံ၏ တောင် ဘက်ထောင့်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတွင် ...

'ဟာ ... ဒေါ်ကျော့တင်ကြီး ငါ့ကိုမြင်သွားပြီ'

အတွေးလှကမ္ဘာလေး ပျက်သွားရရှာသော ကိုသိန်းဇံမှာ ဒီနေရာတွင် ပင် ဆက်ထိုင်နေရ ကောင်းလေမလား၊ ရှောင်ပြေးရကောင်းလေမည်လား ဆိုသည် တို့ ကို ဝေခွဲမရနိုင်ပါဘဲနှင့် ထိုင်ရမလို ထရမလို ဖြစ်နေရရှာသည် ။

ဒေါ်ကျော့တင်မှာ လည်း စောစောက တက်ကြွရွှင်မြူးနေသလောက် ကိုသိန်းဇံကိုမြင်လိုက် ရသည့်အခါ ရင်မအေးနိုင်အောင် ရှိသွားရသည် ။ ထိုအချိန်က သူတို့ မြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆက်သွယ် သူက ခပ်ရှားရှား အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အမှုထမ်းပိုင်းနှင့် ကုန်သည် ကြီးကြီးပိုင်းလောက်သာ သွားလာ လှုပ်ရှားကြသည် ။ ကိုသိန်းဇံတို့လို အောက်တန်းစား နောက်တန်းစားများ မပါဝင်၊ ယခု ကိုသိန်းဇံ ဘူတာရုံသို့ ရောက်နေခြင်းမှာ သူ့သမီး ခင်ဦးခင်ကို လာရောက်ကြိုဆိုနေကြောင်း သုံးပုံနှစ်ပုံ သေချာ နေပါ၍ ဒေါ်ကျော့တင် ရင်ပူလာမိသည် ။

'ငါ့သမီးလေး ဒင်းနဲ့ များ အဆက်အသွယ်ရှိနေသလား'

ယင်းအတွေးဝင်လာလျှင်ပင် ဒေါ်ကျော့တင်မှာ အသက်ရှူမှားမတတ် ဖြစ်သွားရတော့သည် ။

'မတော်လို့ များ ဒီကောင်နဲ့ '

ဒေါ်ကျော့တင် ဆက်မတွေးဝံ့တော့ ...

'အို ... ငါ့သမီးလေးဟာ အလိမ္မာလေး၊ မိုလ်ကျောင်းမှာ သွားနေတာ

၊ ဒီလိုကောင်မျိုးတော့ မမှန်းတန်ပါဘူးလေ ... သမီးလေး ဒီနေ့ပြန်လာမယ်။ အရေးပိုင်ဇနီးနဲ့ သမီးပါ ပါလာမယ်ဆိုတာ ငါ လျှောက်ပြောထားလို့ မောင်းခတ်ထားသလို တစ်မြို့လုံးလောက် နီးနီး သိနေပြီပဲ၊ သူလည်းကြားမှာ ပေါ့ ဒါကြောင့် လာကြည့်တာ ထင်ပါရဲ့ လေ'

ဒီသို့ ဖြေတွေးတွေးနေစဉ် မျက်နှာလုပ်ချင်သော ပွဲကတော်ကြီး ဒေါ်မြပါရောက် လာပြီး သမီးကို ကြိုဆိုမည်ဆိုပါ၍ ဒေါ်ကျော့တင်မှာ ဝတ္တရားကျေစေရန် စကားပြောနေရပေသည် ။

ဒီအကွက်ကို ကိုသိန်းဖံက အခွင့်ကောင်းယူခါ အသာလေး ဘူတာရုံတွင်းမှ လစ်ထွက်ခဲ့ရ သည် ။ ချစ်သူမျက်နှာလှလှလေးကို မြင်ချင်လွန်းပါ၍ ကာလကြာမြင့်စွာကပင် အပင်ပန်းခံကာ ထိုင် စောင်နေရပါသော်လည်း အခွင့်မသာသောဘဝပါတကား ...

***